

Institutionen kan hvert år vurdere de kommunale og amtskommunale udbygningsplaner, der er af betydning for børn og unge. Institutionen kan henstille og kritisere udbygningsplanerne, såfremt det er åbenbart, at børns og unges interesser ikke i tilstrækkelig grad er varetaget.

Børneombudsinstitutionen kan tage selvstændige initiativer.

Finder institutionen, at retsbeskyttelsen på et bestemt område er utilstrækkelig, kan den foreslå folketinget en lovændring.

Bliver institutionen opmærksom på en forvaltningsmyndighed, der anvender gældende ret urimeligt eller tilsidesætter de almene forvaltningsregler til skade for barnet, kan institutionen anmode forvaltningsmyndigheden om at genoptage sagen og ændre praksis. Institutionen kan endvidere indbringe en forvaltningsmyndighed for tilsynsmyndigheden eller indbringe spørgsmålet for domstolene.

ad II. Decentrale børnerådgivningscentre

Amtskommunernes socialcentre varetager allerede en del af opgaverne i forbindelse med børnerådgivning, og forslagsstillerne finder derfor, at disse uden videre kan fungere som sekretariat for børneombudsinstitutionen. Dermed undgås nye centre.

Samfundet er under konstant forandring, og den teknologiske udvikling vil uden tvivl accelerere i de kommende år. Det vil påvirke børns og unges levevilkår og opvækstbetingelser.

Behovet for viden om børn i alle samfundslag vil vokse, hvis negative virkninger af hastige forandringer skal modvirkes.

Mange børn har udviklingsmæssige problemer og udsættes for omsorgssvigt og har dårlige udviklingsvilkår. Hovedparten af disse børn kommer fra udsatte grupper i befolkningen, og samfundets hjælpeforanstaltninger over for disse børn og familier er utilstrækkelige.

Årsagen hertil er både af holdningsmæssig og bevillingsmæssig art, men også den skarpe sektoropdeling bevirker, at der ikke effektivt sættes ind over for barnets og familiens samlede situation.

Manglende viden og elementære forudsætninger for børns trivsel og velfærd medfører ofte alvorlige familiemæssige kriser, ofte med store menneskelige og økonomiske omkostninger.

I forbindelse med folketingets vedtagelse af en ændring af myndighedslovens bestemmelser, hvorved forældres revselsesret ændredes til en pligt til

at beskytte barnet mod fysisk og psykisk vold, blev behovet for et bredt folkeligt oplysningsarbejde kraftigt understreget.

Som led i det forebyggende arbejde skal der sættes på en bred folkelig debat om den generelle børnepolitiske udvikling. Emner som børneopdragelse, omsorgsforanstaltninger for børn og virkninger af omsorgssvigt over for børn er eksempler på informationsemner.

Centrene skal inspirere og endvidere stimulere til, at børn i nærmiljøet tages med på råd i forbindelse med den kommunale planlægning og administration. Kommunerne skal inspireres til at give muligheder for, at børn kommer direkte til orde på deres egne præmisser.

ad III. Forskningscenter for børn og unge

Til støtte for børneombudsinstitutionen oprettes et børneforskningscenter, der skal koordinere børne- og ungdomsforskning.

Centerets egen forskning skal især udspringe af de områder, institutionens virksomhed afdækker.

Forskningen omkring virkningen af omsorgssvigt skal intensiveres med henblik på almen tilgængelig formidling til faggrupper og offentlighed.

Forskning om børn finder sted allerede i dag i mange forskellige instanser, såvel offentlige som private.

Det er imidlertid forslagsstillernes opfattelse, at forskningen skal stimuleres og styrkes til fordel for børn, og at småbørnsinitiativets arbejde skal videreføres.

Men skal viden og ekspertise kunne anvendes effektivt i forbindelse med lovgivning, planlægning, formidling til offentligheden og relevante faggrupper, er en samlende koordinering nødvendig. Samtidig bør forskningen stimuleres på decentralt niveau.

Institutionens opgaver bliver at stimulere, koordinere og sprede informationen blandt andet igennem oplysningsforbund, kommuner og uddannelsesinstitutioner.

Arbejdet på det centrale plan skal bidrage til, at der på statsligt, amtskommunalt og kommunalt plan igangsættes en proces, der fremmer tværfaglighed og foregår på tværs af sektoropbygningen.

Denne proces har til formål at styrke arbejdet for børn med udviklingsmæssige vanskeligheder og sikre, at social-, sundheds- og skolesektor anvender rationelle og funktionelle samarbejdsformer, hvor der ses på barnets situation fra forskellige synsvinkler, og hvor ansvarsfordelingen imellem sektorerne ikke hæmmer hjælpeforanstaltningerne.